

MAKKAI ÁDÁM

Nyolcvanadik születésnapomra

*...Világhír? Frászt, parányi tény,
hogy nyolcvanéves lettem én;
iszony
viszony*

*mi köztem s szerkesztőm között
az internetre költözött...
Szitok
titok,*

*nevetség-szégyen: mit remélsz?
Hogy jobb lesz, mikor már nem élsz?
Üres
füles:*

*nem látod, mennyi kézirat
fullad az Ádám név alatt?
Nem szép
e gép?*

*Megőriz minden leütést,
kérdőjelet vagy betű-rést:
ragály
dagály-*

*-ként nőnek hulladék szavak.
végét se látja, csak a vak...
Zenét?
Fenét!*

*Szóval, skálázni kezdtem én,
„jobb ez mint rágós költemény”
cé-dúrt,
szétdúlt*

*á-mollt (ezek a könnyűek
persze még mindig szörnyűek),
akard
s vakard.*

...És akkor jött a hangoló,
tanácsa bölcs volt, mérvadó:
„Húrok?
Futok!”

Elbújtam zongorám mögé –
esély? Jobb, mint egy rajzszőgé:
„Ujjak,
fújjak?”

Hüvelyktől le a gyűrűsig
Parkinson mérge gyűrűzik:
„nem kell
e csel” –

mert nincs oly bűvös-zongora,
mitől enyhülne mostoha
sorrow
s korom.

Iga (1998, terakotta, 93 x 110 x 25 cm, fotó: Zóka Gyula)